

Zoo gaat het op Kerstmis tenslotte niet om ons in de eerste plaats.

Het gaat allereerst om onzen God.

Christus komt tot datgene wat van God is.

Hij wil in de wereld Gods eigendom halen. En aan de wereld openbaren het geheim van Gods daden. Daden van oordeel en daden van liefde.

Daarom ook is Christus zelf en de vredeburger, en de zwaard-dragers. Daarom is er in Hem, die komt om Gods zaak te dienen de hogere eenheid tusschen den zang der Engelen in den Kerstnacht en de betuiging van Christus: „meent niet, dat Ik gekomen ben om den vrede op de aarde te brengen”. Daarom zijn in Christus een de zoete meditaties van een Maria en een Hanna en de vreeze der wachtsters in den nacht van Zijn verrijzenis.

Gods Woord wordt vleesch.

En midden in de schepping, die den Schepper naar de kroon staat, daalt de Handhaver van de soevereine majesteit Gods neder. En dat geeft en vreeze en vreugde. Dat is angst voor wie vijandig tegen God zich stelt, dat is verheuging voor het volk, dat Gods eere leerde zoeken.

En zoo is Kerstfeest slechts waarlijk te vieren voor hen, die hebben leeren verstaan, dat „het bedenken des vleesch” vijandschap is tegen God; voor hen, die het heimwee geleerd hebben naar andere eere dan de eigen grootheid; voor hen, die hebben leeren roepen om redding.

Maar zoo verstaan we dan ook ten volle, waarom Jezus voor Zijn volk de Jezus, de Redder, is.

Dat volk lag immers gebonden in banden van zonde. En Hij, die komt om de eer des Vaders uit de zondegreep te verlossen, komt ook om het bijzonder gekende eigendom des Vaders los te maken uit de banden des doods. De verlossingsdag gaat op in Bethlehem's stal.

Zoo is Christus, de handhaver van Gods recht, door Zijn werk, de Redder voor hen, die leeren roepen om behoud. Want Gods strijd werd hun strijd; hun levenslijn was herborn naar de lijn Gods: de lijn omhoog.

En dat is de vreugde van Kerstfeest, dat de dag der vrijmaking angebroken is.

God heeft Zijn eer niet los kunnen laten.

En daarom heeft Hij ook Zijn volk niet los kunnen laten.

Maar dan kan Kerstfeest ook het ware feest zijn voor ieder, die worstelen geleerd heeft met de macht der zonde.

Zie, Jezus is geboren.

Verlossing is er!

Hij heeft „de reinigmaking onzer zonden door zichzelf beweeg gebracht”.

Wanneer we kennen den strijd met onze ongerechtigheden, dan is Jezus' zaak, dan is Gods zaak onze zaak geworden. En dan is er belofte van vergeving voor een ieder, die in het kindeke in Bethlehem's kribbe zijn Heiland zoekt.

En daar waar de klacht is over eigen zonde, bij het kindeke Jezus uitgeschreid, daar is ook de jubel over de komst van den Zaligmaker. Daar gaat op Kerstmis voor het geloofsoog de poort des hemels open. Daar wordt het feestlied geboren. Daar komt nieuwe vreugd.

Vreugde van het Christus-feest.

„Kerstfeest”.

J. W.

UIT DE SCHRIFT.

Voorhof des hemels. (Kerstmis.)

En de heerlijkheid des Heeren overscham
Lucas 2:9 midden.

Uw Heiland kwam op aarde...

De hemel opende zich en gaf Hem aan U.

Gods Zoon werd mensch.

De nieuwe mensch, de nieuwe Adam werd geboren.

En met de aarde viert Gods hemel feest; de heerlijkheid des Heeren wordt op aarde aanschouwd; het veld van Efratha wordt een voorhof des hemels. Even keert het paradijs op aarde terug. Is dat de werkelijkheid? Neen, 't is slechts een boodschap van de werkelijkheid; een bewijs van het groote, dat geschiedde; een verschijning van wat was en van wat wezen zal.

En toch, de aarde grenst nu in Christus' geboorteaar dicht aan den hemel. De Heere is er met Zijn heerlijkheid.

Ja, omdat de voorwaarde voor de komst van het nieuwe paradijs is vervuld.

Ginds in Bethlehem is de werkelijkheid van het heil. Daar ligt Jezus uw Zaligmaker, in de kribbe. Maar juist daarom ontvangt de aarde, ontvangt de mensch een belofte: nu is de aarde een voorhof des hemels, voor hen, die het feit, waar 't om gaat, verstaan.

De heerlijkheid des Heeren is op aarde.

En ze wekt vrees.

Dat kan niet anders.

Onze oogen kunnen niet verdragen 't aanschou-

wen van den glans van het eeuwige paradijs. Wij zijn zoo gewend om slechts geschapen licht te zien, dat we niet kunnen verdragen de afstraling van den gloed van het eeuwige Licht. En het wonder gebeurt steeds onverwacht. Wie zou dan niet vreezen?

Als de voorhof van den hemel op aarde gezien wordt vreezen de menschen, vreezen de godvruchtige herders.

Maar uit de heerlijkheid, die vreezen doet, klinkt straks de stem, die van blijdschap spreekt.

De heerlijkheid des Heeren verschrikt een wijle, maar troost voorgoed.

Want in het kindeke van Bethlehem wordt de heerlijkheid des Heeren verstaan. Hij is het, die den hemel op aarde brengt, en die het Zijne van de aarde naar den hemel voert.

Verstaat ge, dat Kerstmis de aarde maakt tot een voorhof des hemels? O, niet het wonder van Bethlehem's herders, maar dat van Bethlehem's kind is het feitelijke mysterie, waarbij de aarde tot een paradijs wordt.

Wat in Efratha's velden geschiedt is slechts een prediking van wat uw Jezus beteekent.

Hij maakt deze aarde tot een voorhof des hemels.

Wanneer gij Hem kent, die daar uit den hemel is neergedaald om in te gaan in onzen staat, dan ziet ge U aan Zijn kribbe omschienen door den glans van de heerlijkheid des Heeren.

Dan is er in den nieuwen mensch ook voor U het begin van een nieuw paradijs; dan weet ge in Hem den hemel weer te vinden.

De mystieke band met het kind Jezus, maakt dan ook U tot een koningskind, dat deel heeft aan de erve der heiligen in het licht.

Wat verandert dan deze aarde voor U!

Hoe wordt ge dan telkens omschienen door hemelschen lichtgloed.

Uw kruis en uw dank, uw vreugde en uw verrassingen, ze komen in het teeken van de nieuwe beleving, die er is in het voorhof des hemels.

Ge weet U steeds omschienen van de heerlijkheid des Heeren, want dat alles is noodig voor U op den weg door het voorhof naar het paradijs.

En ook dat is uw Christus-feest — heil uw leven door.

O zeker, ge kent dan de vrees.

Het verschrikt U menigwerf, dat ge uzelf zoo dichtbij den Hemel weet. Zoo onder den open Hemel Gods. Dicht bij God — 't is een heerlijke plaats; maar ook een gevaarlijke plaats. „In degenen, die tot Mij naderen, zal Ik geheiligd worden, spreekt de Heere”.

Maar zie dan... uit den lichtglans van Gods heiligheid klinkt de stem der genade. Ziet, ik verkondig U „blijdschap”, „groote blijdschap”.

Zeker, uw wandel is dikwerf zoo onwaardig aan de heerlijkheid van den voorhof des hemels. Maar het lichtende veld van den hemelschen voorhof hoort de stem van den engel: „vrees niet...”

Ja, er blijft bij ons het bewustzijn van schuld. Er blijft de smeeking: „Heere, vergeef...”

Maar óók blijft de belofte: de voorhof des hemels is slechts het begin, straks gaat ge in Hem, die het licht van Kerstfeest schijnt deed, binnen in het nieuwe Paradijs.

Adam was omringd eens van paradijs-weelde. Hij verloor dien rijkdom.

De tweede Adam, de nieuwe mensch, brengt de paradijs-heerlijkheid weder.

De heerlijkheid des Heeren is toch op aarde voor ieder, die Kerstfeest verstaat.

Maar de nieuwe mensch, Jezus Christus, houdt Zijn paradijs vast, leidt Zijn kinderen door het voorhof van den hemel, naar het nieuwe, het eeuwige paradijs.

Wij vieren het feest van de opening van des hemels voorhof.

Wij vieren de vreugde over 't aanschouwen van de heerlijkheid des Heeren.

J. W.

KERKELIJK LEVEN

Mag met een verbeterde bijbelvertaling langer gedraald?

XI.

Uitgangspunt voor de bespreking van deze urgente kwestie is het rapport, dat in deze materie op de Synode van 1917 werd uitgebracht en de conclusies, welke daar werden aangenomen. De Synode achtte een herziening van de Statenvertaling niet beslist noodzakelijk.

Ten opzichte van de wenschelijkheid stond zij anders. Het rapport onderscheidde daarbij tusschen de groote bezwaren. De laatste zou de moeite niet loonen. Het gaf de voorkeur aan de tweede. Toch meende het rapport, en de Synode sloot zich daarbij aan, dat de Synode daartoe niet zelf het initiatief moest nemen, omdat nog te veel voorarbeid moest worden verricht.

Het bezwaar van den vóór-arbeid is thans weggenomen. Bijna een derde van heel de Schrift is door Gereformeerde Godgeleerden sindsdien opnieuw vertaald en gekommentarieerd. Dit mag voldoende geacht om met den definitieven vertalingsarbeid een aanvang te maken.

Zij die dien voorarbeid hebben verricht zijn als vanzelf tot vertalers aangewezen. Zij staan thans nog in de kracht van hun leven. En

waar met de vertaling een aanzienlijke tijd is gemoeid, is nistat zeer te ontvreden.

Ook dit mag niet vergeten: gelijk in den tijd der Statenvertaling is ook thans het tektonische zoek tot een rustpunt gekomen. Men kan zeggen, dat we thans een nieuwen tekst receptus van het Nieuwe Testament hebben. Is dan niet de gelegenheid gunstig om nu met een verbeterde bijbelvertaling te beginnen?

Is de Statenvertaling tot stand gekomen in een tijd, toen men zich voor de autoriteit der Schrift boog en heeft zij er middelijkerwijs toe meegewerkt, dat in den tijd van inzinking, welke daaro pgevolgd is, vele eenvoudigen aan de waarheid vasthielden, wij hebben er ons ernstig rekenschap van te geven of ons in deze mischien niet een da capo van het verleden wacht en of wij verantwoord zijn, wanneer wij het nageslacht niet het kostelijk kleinood nalaten aan een verbeterde bijbelvertaling. Wanneer onverhoopt de deformatie onze kerken mocht vernieuwen, is wellicht in geen eeuw een zuivere vertaling te wachten. Een roeping kan onze Statenvertaling niet meer mee.

Op het reformatorisch program behoort verbetering der bijbelvertaling te staan vóór uithreiding der belijdenis en herziening der liturgie, hoe gewenscht beide laatste ook zijn. Want en belijdenis en liturgie zijn ten opzichte van de Schrift secundair. God heeft de zielen der geloovigen aan die Schrift gebonden. Verreweg de meesten kunnen echter de Schrift slechts in een vertaling. Maar dat heeft de kerk ook te zorgen, dat deze vertaling zoo getrouw mogelijk zij. En nu zal geen deskundige durven beweren, dat de Statenvertaling, hoe uitnemend ook, het meest dore licht doet uitschijnen, dat God over de Schrift voor het tegenwoordige geslacht deel opan. Het verschil tusschen „grondtekst” en Statenvertaling is waarlijk niet zoo gering. Neemt men dat verschil niet zooveel mogelijk weg, dan zal hiervan het gevolg zijn, dat de gemeente meer en meer los wordt van het Woord.

Symptomen van losworden van het Woord komen af en toe in de prediking reeds tot uiting, door de individuele vertalingen, welke van den kansel soms worden geboden en waarbij er zijn, die nog gebrekkelijker zijn dan de Statenvertaling.

Nog enkele symptomen kunnen genoemd als het lezen van andere vertalingen, bewerkt door mannen, die niet op Schriftgeloofvuldig standpunt staan bij huiselijke godsdienstoefeningen en de vraag, waarmee men beroep op de Schrift soms krachteloos zoekt te maken; maar in de vertaling van dien tekst wel juist?

Men zegge niet: maar uit de Statenvertaling is toch nog wel den weg der zaligheid te kennen. 't Moet ons allereerst om God te doen zijn. Dan wordt elk van Zijn woorden waardevol.

Voorbeelden ter vergelijking van de Statenvertaling met nieuwe vertalingen, welke als voorbereidend werk voor een verbeterde vertaling kunnen dienen.

1. Uit de Psalmen.

Thans willen we een vergelijking trekken tusschen enkele gedeelten uit Jesaja, zooals men die in de Statenvertaling vindt en zooals Prof. Dr J. Ridderbos die vertolkt in de serie „Korte Verklaring der Heilige Schrift”.

Eerst dan een paar verzen, waarbij het zekelijk verschil niet zoo sterk uitkomt.

Wij kiezen daartoe uit Jesaja 1:4-9.

Links geven we de Statenvertaling, rechts die van Prof. Ridderbos.

4. Wee het zware volk, het volk van zware ongerechtigheid, het zaad der boosdoeners, de verdervende kinderen! Zij hebben den Heere verlaten; zij hebben den Heilige Israels gelasterd; zij hebben zich vervreemd, (wijkende) achterwaarts.

5. Waartoe zoudt gij meer geslagen worden? Gij zoudt den afvals des te meer maken; het gansche hoofd is krank, en het gansche hart is mal.

6. Van de voetstap tot het hoofd toe is er niets geheels aan henzelven; maar wonden en striemen en etterhullen, die niet uitgedrokt noch verbonden zijn, en geene derzelve is met olie verzacht.

7. Uw aardrijk is een verwoesting; uwe steden zijn met vuur verbrand; uw land verteren de vreemden in uwe tegenwoordigheid en een verwoesting is er, als een omkeering door de vreemden.

8. En de dochter van Zion is overgebleven als een hutje in den wijngaard, als een nachthutje in den komkommerhof, als een belegerde stad.

9. Zoo niet de Heere der heirscharen ons nog een weinig overblijfsel had gelaten, als Sodom zouden wij geworden zijn; wij zouden Gomer-ra gelijk zijn geworden.

Men hoort weleens de bedenking opperen, dat het Nederlandsch van den tegenwoordigen tijd er zich niet toe leent om een werk, dat desnoode eeuwen moet dienen, tot stand te brengen.

Onze wijze van uitdrukking zou daarvoor te slap zijn geworden.

Men verwacht daarom, dat het hedendaagsche Nederlandsch veel spoediger door een ander taal-eigen zal worden verdrongen, dan dit met het Nederlandsch van de Statenvertaling het geval was.

En nu willen we het niet tegenspreken: de Statenvertaling heeft een zuiveren metaalklank. Haar taal is gespiegeld. Haar woorden zijn van stand.

Toch gelo-

staande ver-

aling wint.

Wij schrijv-

woordig. Ne-

maar daara-

vertaald.

Men stello-

eens tegenov-

De Staten-

caz.” Prof.

lnist omdat

wordt aange-

glen.

Tegenover-

vreemd, (w-

vertaling, z-

zet Prof. R.

gebruik ten

terwaarts af-

De bewog-

Statenvertal-

Hoe ander-

kort afgebro-

een woesten-

ijw akker

ervan!”

Men leze

en men zal

we is.

Hoe lijkt

niet nu, in

worden zijn

worden” teg-

als Sodom

gelijk”.

Maar hoe

hos' vertalin

Wie kan

woorden val

zij meer ge

des te meer

en het gans

tot het hoo

zelve enz.”?

Men sla

men zal zien

verzen zijn.

Maar de

dit punt hel

De redene

gaat altijd

blijkbaar no

den. Maar

lichaam is

reeds de sj

en geen en

Het moet

de Schrift

baar is ge

Wat wij

opmerkten,

te herhalen.

Wij besch

finities.

De keur v

ten beproev

Een uitdr

in vers 4, i

vervangen.

En in ve

„wij” in pl

behouden.

Maar dat

verbeterde v

eigenlijk in

Wij veroo

op gelijke

wel Jesaja.

5. En zij zal

uit de zee de

de rivier zal

verdragen.

6. Zij zullen

een verre t

enken te n

damde st

het niet en

verwelken.

7. Het papi

stroomen, a

stroomen, en

aan de stro

drogen; het

worden en v

8. En de v

treuren en

alld in de

stip enken

rouw t

het werp

wateren, z

9. En de

fine vlas

worden; o

de witte

stof.

10. En zij

fundament

en, allen,

lustige

staand

ken.

Hier wijk

der af, dat

punten de

Mogen w

zelf overlat

Zij zullen